

Sota les bombes

Judith Kerr

Sota les bombes

Traducció de Marc Donat Balcells

Barcelona

Títol original: *Bombs on Aunt Dainty*

Text copyright © Kerr-Kneale Productions Ltd 1975

Primera edició: maig del 2022

© de la traducció: Marc Donat Balcells, 2022

© d'aquesta edició: L'Altra Editorial

Gran Via de les Corts Catalanes, 628, àtic 2a

08007 Barcelona

www.laltraeditorial.cat

Impressió: Romanyà Valls

Maquetació: Tal Altra

DIPÒSIT LEGAL: B. 9.056-2022

ISBN: 978-84-125086-9-7

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització prèvia i per escrit de L'Altra. Tots els drets reservats.

Per al meu germà Michael.

PRIMERA PART

Capítol u

L'Anna s'estava a la seva habitació del primer pis de la casa que els Bartholomew tenien a Londres. Finalment s'havia cosit la vora de la faldilla que se li havia desfet i s'havia posat mitges noves, no les negres de Woolworth, sinó unes de més cares de color crema de Marks and Spencer. El jersei, que s'havia fet ella mateixa, anava gairebé a joc amb la faldilla, i s'acabava d'enllustrar unes sabates precioses que havia heretat d'una de les filles dels Bartholomew. Va moure el mirall del tocador per captar el seu reflex amb l'esperança de quedar impressionada.

Va tenir una decepció, com sempre. Aquella habitació la superava. No hi estava a l'altura. Comparant-se amb el cobrellit de seda de quadres, l'elegant paper pintat, els mobles polits i lluent, l'Anna semblava normal i corrent però sense cap gràcia. Una noieta amb un vestit marró. Com una minyona, va pensar, o una òrfena. Aquella habitació necessitava algú despreocupat, amb més diners, i més rialler.

Es va asseure al tamboret entapissat amb una tela de flors i es va mirar la cara amb una irritació creixent. Cabels foscos, ulls verds, un posat massa seriós. Si més no,

hauria pogut ser rossa... Els cabells rossos eren més bonics. Totes les estrelles de cinema eren rosses, de Shirley Temple a Marlene Dietrich. Tampoc li agradaven les seves celles. Haurien de ser uns arcs prims, com si fossin dibuixats amb llapis. Però ella les tenia espesses i gairebé rectes. I pel que fa a les cames... A l'Anna no li agradaven gens ni mica, perquè eren curtes, i tenir les cames curtes més que una desgràcia li semblava una falta de bon gust.

Es va acostar al mirall i es va trobar amb el seu reflex. Si més no, dec semblar intel·ligent, va pensar. Va arrufar les celles i va serrar els llavis, mirant de forçar l'expressió. Llesta, li havien dit a l'internat femení Metcalfe. La nena refugiada llesta. Al principi, no s'havia adonat que era despectiu. A l'internat de la senyoreta Metcalfe no havia caigut gaire bé a ningú. Com a mínim, això ja s'ha acabat, es va dir.

Va agafar la bossa —una de vella de cuir marró espel·lifat que la mare havia carregat des de Berlín—, en va treure una polvorera i es va empolverar el nas amb cura. No tenia pintallavis, encara. No et posaves pintallavis als quinze anys tret que fossis una fresca.

No hauria hagut d'anar mai a l'internat de la senyoreta Metcalfe, va pensar, si haguéssim tingut un lloc on viure. Estar-se en un hotel és el que provocava tots els maldecaps, i també no tenir diners. Perquè quan la mare i el pare ja no li podien pagar l'habitació (tot i que l'hotel era molt barat), l'Anna s'havia convertit en un paquet, anant amunt i avall, d'una persona a una altra,